

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem -pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Karlem Kosteckým v právní věci žalobce : **V.L.**, bytem M.XX, L12, proti žalovanému : **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. OD 94/10-2/67.1/10018/NL ze dne 15. února 2010,

t a k t o :

- I.** Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje č.j. OD 94/10-2/67.1/10018/NL ze dne 15. února 2010 **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného krajského úřadu ze dne 15.2.2010 bylo rozhodnuto o odvolání žalobce V.L. proti rozhodnutí Magistrátu Města Liberec č.j. MML 171930/09/2097/OD/Hrz ze dne 16.12.2009 tak, že bylo změněno ve výroku o uložení sankci a ve výroku o povinnosti zaplatit paušální částku nákladů řízení o přestupcích a V. L. byla podle § 11 odst.1,písm.b) a § 22 odst.4) z.č.200/1990 Sb., zákona o přestupcích (PřZ) pokuta ve výši 25.000,-Kč splatná do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Dále mu byla podle § 11 odst.1,písm.c) a § 22 odst.4) cit.zákona uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12-ti měsíců ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Současně mu byla uložena povinnost zaplatit 1.000,- Kč jako paušální částku nákladů přestupkového řízení ve lhůtě zde stanovené. Ve zbytku bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. V odůvodnění svého rozhodnutí popisuje žalovaný průběh řízení a data odvoláním napadeného rozhodnutí a poté s odkazem na odvolací důvody zaujímá

krajský úřad následující stanovisko. S odkazem na § 94a odst.1) z.č.361/2000 Sb. pozbyl odvolatel řidičského oprávnění dnem 27.12.2007 na základě předchozího řízení a byl proto povinen řidičský průkaz odevzdat, což neučinil. Po skončení výkonu sankce byl proto povinen požádat o vrácení oprávnění příslušný úřad, což také neučinil. Skutečnost, že nebyl poučen podle §§ 94a odst.1, odst.2 a 102 cit.zákona není právně významná, neboť je povinností každého řidiče znát příslušnou právní úpravu a povinnosti z ní vyplývající. Protože o vrácení řidičského průkazu nepožádal ač měl, pak i dne 16.8.2009 byl jeho řidičský průkaz neplatný podle § 118 odst.1,písm.b) z.č.361/2000 Sb. Po skutkové a právní stránce bylo napadené rozhodnutí shledáno správným. Uložené sankce byly krajským úřadem shledány nepřiměřeně přísnými právě s ohledem na to, že daná situace byla částečně způsobena i administrativní chybou. Proto krajský úřad uložil sankce mírnější a znovu rozhodl i o povinnosti nahradit náklady řízení.

Ve své včas podané žalobě navrhuje žalobce V.L., aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno pro vady řízení. Poté, co konstatuje data napadeného rozhodnutí a průběh řízení, poukazuje na následující. Sankce zákazu činnosti - řízení motorových vozidel v trvání 6-ti měsíců mu byla uložena Městským úřadem v Havlíčkově Brodě a tuto sankci vykonal dnem 27.6.2008. Prokazatelně nebyl poučen nejen o povinnosti řidičský průkaz fyzicky odevzdat ale ani o tom, že musí po skončení sankce o průkaz opět požádat. Když se po skončení sankce informoval na Magistrátu Města Liberec i o tom, jaké kroky musí učinit, bylo mu příslušnou úřednicí sděleno, že byly příslušné administrativní kroky učiněny a on může řídit. Poté byl několikrát i kontrolován hlídkou policie a nic mu nebylo vytknuto až dne 16.8.2009. Z těchto důvodů byl až do tohoto data přesvědčen o tom, že je oprávněn řídit. Z tohoto důvodu se také nemohl dopustit přestupku podle § 22 odst.1,písm.e, bod 1) PŘZ.

V průběhu jednání soudu dne 30.8.2010 žalobce V.L, jehož žádost o odročení jednání nebyla akceptována pro nedostatek důvodů, setrval na důvodech podané žaloby. Poukazuje na to, že byl uveden v omyl úřednicí u přepážky, u které se vyřizují řidičské průkazy. Při jednání si také všiml, že úřednice Magistrátu Města Liberec změnila údaj z „neřidiče“ na „řidič“, zda to systém akceptoval, to neví. Někdy v listopadu po incidentu po přezkoušení žádal o vrácení práva řídit a pracovnice s ním žádost vyplnila. Proto také vedle záznamu ze systému navrhl provést důkaz výslechem úřednice. Navrhl proto v souladu se žalobou, aby bylo napadené rozhodnutí krajského úřadu zrušeno a žádá o zaplacení částky 2.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek.

Žalovaný krajský úřad ve svém vyjádření k podané žalobě připouští administrativní pochybení. Ve výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 18.8.2009 bylo sice uvedeno spáchání předchozího přestupku a zákaz činnosti, ale z tohoto výpisu nebylo zřejmé, že není držitelem oprávnění dne 16.8.2009. Teprve až v novém výpise ze dne 25.8.2009 byla tato skutečnost uvedena. Žalovaný tento nedostatek přisuzuje odboru dopravy Magistrátu Města Liberec. To ovšem nic nemění na situaci, že žalobce byl povinen postupovat podle příslušných ustanovení z.č.361/2000 Sb., ač se již jednalo o odevzdání řidičského průkazu, či o podání žádosti o jeho vrácení. Žalobce se ale těmito zákonnými ustanoveními neřídil, proto se vytýkaného přestupku dopustil. Vliv administrativního pochybení zhodnotil žalovaný tím, že

uložil žalobci sankce v minimální možné výměře. Žalovaný proto navrhuje žalobu zamítnout.

V průběhu jednání soudu dne 30.8.2010 žalovaný prostřednictvím svého zástupce odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě s tím, že nelze vyvrátit tvrzení žalobce o tom, že nebyl patřičně poučen úřadem v Havlíčkově Brodě o povinnosti odevzdat řidičský průkaz. Zdůrazňuje ale i to, že „neznalost zákona neomlouvá“ a řidič je zvláště povinen dbát na zákonné normy související s řidičským oprávněním, např. na z.č.391/2000 Sb. Po výkonu sankce vzniká řidiči právo řídit motorové vozidlo až poté, co je rozhodnuto o jeho žádosti.

Soud podle § 75 z.č.150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k následujícím závěrům.

Předně soud konstatuje, že po stránce skutkové zde není zásadních rozporů mezi stanovisky žalobce a žalovaného, sporným je právní posouzení skutku ze dne 16.8.2009. Proto soud nepokládá za nutné veškerá skutková zjištění opakovat a sdělí jen ta podstatná, která mají vliv na následné právní hodnocení věci.

Rozhodnutím Městského úřadu v Havlíčkově Brodě č.j. DOP/2602/2007-290 ze dne 24.9.2007 (právní moc dnem 27.12.2007) ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina č.j. KUJI 82294/2007 ze dne 10.12.2007 byl V.L. za přestupek zde popsany a kvalifikovaný podle § 22 odst.1, písm. f, bod 2) PřZ uložena vedle pokuty i sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6-ti měsíců. Pro úplnost soud sděluje, že v žádném z těchto rozhodnutí nebyl tehdy obviněný z přestupku poučován o postupu podle §§ 94a) a násl. z.č.361/2000 Sb., a poučení jinými správními úřady v tomto směru nebylo prokázáno ani dalšími listinami správního spisu.

Žalobce nesporně ani další základní skutková zjištění, jak vyplývá z protokolu o jednání dne 15.11.2009. Zde výslovně uvedl, že sankce zákazu činnosti končila dnem 27.6.2008, a protože byl informován úřednicí, že již řídit může, spolehl se na to a skutečně také před dnem 16.8.2009 a po uplynutí doby po kterou byla sankce vyměřena, jej několikrát kontrolovala hlídka policie aniž shledala závad. Nebylo zpochybněno ani tvrzení žalobce, že mohl být informován úředníkem Magistrátu Města Liberec tak, jak uvádí. Proto také soud zamítl jako nadbytečný pro potřeby rozhodování soudu návrh žalobce na doplnění dokazování výpisem ze systému záznamů o řidiči a na výslech úřednice, neboť by předmětem doplněného dokazování měla být tvrzení, které nejsou sporná.

Pochybení neshledal soud ani v procesu dokazování, při kterém správní orgán provedl důkaz oběma výše zmíněnými rozhodnutími správních orgánů, výpisem z evidenční karty řidiče a výslechem obviněného z přestupku.

Žalobce nenapadal vady řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí, a protože skutkový stav byl výše zmíněnými důkazy zjištěn v souladu s ust. § 3 z.č.500/2004 Sb., správního řádu (SŘ) a procesní práva obviněného z přestupku byla také respektována,

následně uvedené vady řízení nemohly mít vliv na správnost rozhodnutí o meritů věci. Tyto vady proto soud zmiňuje nad rámec přezkumného řízení. Je totiž vyloučeno užít jako důkaz v řízení o přestupku podle § 51 a násl. PřZ podání vysvětlení, ať jsou učiněna podle § 60 PřZ či podle § 158 tr.řádu, popř. ve zkráceném přípravném řízení podle § 179a) a násl. tr.řádu. V této souvislosti musí soud poukázat jak na ust. § 60 PřZ popř. na ust. § 137 SŘ, a vyplývá to i z díkce ust. § 51 SŘ (s přihlédnutím k § 51 PřZ), který výslovně zmiňuje výpovědi svědků, a z ust. § 73 PřZ, upravujícího oprávnění (i výpověď) obviněného z přestupku. Na okraj soud jen upozorňuje na to, že výše vzpomínané procesní úkony podle tr.řádu jsou z pohledu důkazní použitelnosti i v trestním řízení úkony tzv. „předprocesní“, a jejich použitelnost i v soudním řízení je tudíž striktně vymezena (§ 314b, odst.2/ tr.řádu).

Zjevným smyslem žalobní námitky je právní názor, že s ohledem na chyby v postupu správních úřadů neohrožuje skutek žalobce, který šestiměsíční období zákazu činnosti plně respektoval, zájem společnosti, jak má na mysli ust. § 2 odst.1) PřZ (společenská nebezpečnost skutku jako materiální stránka deliktu), tedy že jednal v dobré víře, jak to výslovně formuloval v odvolání. Soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žalobě nelze přisvědčit, a to z následujících důvodů.

Není sporu o tom, že postup příslušných úřadů již v roce 2007 nebyl zcela adekvátní vyvstálé situaci. Byť není zákonem stanovenou povinností v řízení podle § 94a) a násl. z.č.361/2000 Sb. (a nejedná se ani o okruh práv podle § 4 odst.2 SŘ) poučit obviněného z přestupku o povinnosti odevzdat řidičský průkaz, povinnost odevzdat řidičský průkaz je výslovně stanovena zákonem uvedeným ve Sbírce zákonů a lze na každém, a zejména na osobě, které se rozhodnutí bezprostředně dotýká, oprávněně požadovat, aby si patřičné informace o svých dalších povinnostech (ale i právech) obstaral sám. Nedbalý postup úřadu spočívá v tom, že zůstal nečinný, ačkoli měl mít informaci o tom, že žalobce tehdy neodevzdal řidičský průkaz, ač byl tak povinen podle § 94a odst.2) z.č.361/2000 Sb. Projev této nedbalosti úřadu, a již vůbec ne podání nesprávné informace úředníkem, nemá ale zákonný význam při posuzování povinnosti potrestaného sankcí zákazu činnosti odevzdat řidičský průkaz příslušnému úřadu ve lhůtě stanovené ust. § 94a odst.2) z.č.361/2000 Sb.

Smysl ust. § 94a) z.č.361/2000 Sb. je nutno vyložit i odkazem na následující ustanovení téhož zákona, z nichž plyne, že se nejedná o ustanovení samoučelné. Předně uložením zmíněné sankce nedošlo k odnětí řidičského průkazu ale k pozbytí řidičského oprávnění. Tzn., že obdobně jako v případě nabytí řidičského oprávnění je i vrácení řidičského oprávnění procesem (§§ 10 až 102 téhož zákona), který podléhá právní regulaci, a při kterém je zkoumána řada podkladů, a nejedná se tudíž jen o osobní úvahu žadatele. Za mnohé lze připomenout např. povinnost prokázání odborné a zdravotní způsobilosti podle § 102 odst.5) cit.zákona. Jinými slovy to znamená, že zákonodárce striktně svěřil rozhodování o řidičském oprávnění výhradně příslušnému správnímu orgánu. Řidičský průkaz je pak jen úředním potvrzením o tom, že konkrétní osoba nabyla řidičského oprávnění příslušné skupiny či podskupiny. Poukazuje-li žalobce i na ust. § 22 odst.1,písm.e, bod 1) PřZ, pak i tento poukaz pokládá soud za lichý, neboť i zmíněné ustanovení hovoří o řízení vozidla tím, kdo „není držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění“ a nikoli o řidičském

průkazu, a žalobce v době kontroly dne 16.8.2009 nesporně nebyl držitelem řidičského oprávnění.

Jak vyplývá mj. i z obsahu rozhodnutí ze dne 24.9.2007 (městského úřadu Havlíčkův Brod), pravidla chování na pozemních komunikacích se řídí zákonem o pozemních komunikacích (z.č.3961/2000 Sb.), tzn., že žalobce byl i obsahem tohoto rozhodnutí dostatečně seznámen se zdroji informací o postupu bezprostředně souvisejícím s uložením sankce zákazu činnosti. Takovou úroveň abstraktního uvažování i osobní aktivity soud musí od každého vyžadovat, když se navíc jedná o právní regulaci velmi frekventovaných vztahů v běžném životě, nehledě již na žalobcovo středoškolské vzdělání. Žalobce byl povinen znát právní stav věci, byl i dostatečně informován o tom, ze které právní normy může čerpat, mohl si základní informace o příslušné normě obstarat i dotazy, přesto tak neučinil. Proto se nemůže dovolávat toho, že jednal v dobré víře. Delikt, kterým byl žalobce uznán vinným, byl spáchán standardním způsobem za standardních okolností, tedy nikoli za okolností hodných zvláštního zřetele, jak má na mysli např. ust. § 2 odst.2) PŘZ. Pro úplnost musí soud sdělit své přesvědčení o tom, že žalobce měl pochybnost o právní stránce věci, protože jinak, pokud by tak bezmezně důvěřoval svému názoru jak tvrdí, by neměl důvod aby po ukončení doby trvání sankce činil dotaz na úřadě o tom, zda může jezdit.

Nepřesnosti a vady v záznamech a registrech jsou sice hodné výtky na adresu příslušného úřadu, avšak jsou zcela bez vlivu na právní posouzení skutku ze dne 16.8.2009 z důvodů, výše rozvedených. Soud jen připomíná, neboť žalobce neučinil návrh podle § 78 odst.2) s.ř.s., že žalovaný k jistým úředním pochybením přihlédl při úvahách o sankcích a obě sankce uložil na samé spodní hranici zákonného rozpětí.

Žalobním námitkám nemohl soud přiznat důvodnost, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst.7) s.ř.s.

Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nepřísluší (§ 60 odst.1 s.ř.s.). Protože takové náhrady nežádal žalovaný, soud rozhodl i tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě 2 týdnů po doručení tohoto rozsudku, k Nejvyššímu správnímu soudu, prostřednictvím **soudu podepsaného**.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel dle § 105 odst. 2 s.ř.s. zastoupen **advokátem**.

Kasační stížnost lze podat pouze **z důvodů** uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s., dle § 106 odst. 1 s.ř.s. musí kasační stížnost **obsahovat** kromě obecných náležitostí

označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

V Liberci dne 30. srpna 2010

Mgr. Karel Kostelecký, v.r.
samosoudce